

Láska z Manhattanu

aneb
Jak vyrobit gentlemana

LAUREN
LAYNEOVÁ

Violet Townsendová vždy vycházela lidem vstříc a snažila se jim zavděčit. Vyrostla na Manhattanu v bohaté rodině, kde měla vždy ty správné věci, nosila to správné oblečení a nevybočovala z řady. Pro lidi kolem sebe by udělala cokoli, obzvláště pro svou milovanou přítelkyni Edith. Když ji právě ona požádá, aby si vzala pod křídla jejího nenadále objeveného vnuka, který se musí během pár měsíců naučit veškeré finesy newyorské smetánky, Violet souhlasí. Její cíl? Připravit Kaina Stonea na to, že převezme rodinný podnik. Kain ale není zrovna nadšený a poslušný student.

Pochází z New Orleans, svět korporátu se mu přičí a opravdu nepociťuje touhu stát se manekýnem z New Yorku. Alespoň tedy zpočátku – dokud s Violet někde mezi nudnými večírky a mučením ve formě zkoušení nových obleků nenajdou společnou řeč.

Upjatá Violet navíc zjišťuje, že Kain není jediný, kdo se učí nové věci. A jak k sobě nacházejí cestu, milovnice etikety pochopí, že slepé následování pravidel nemusí nutně vést ke štěstí.

„Layneová v nové knize přináší vtipné dialogy, jiskřivou romanci a především realistické postavy, s jejichž radostmi a starostmi se okamžitě ztotožníte.“

– USA Today

„Nenechte si ujít tuto moderní interpretaci klasického filmového hitu Láska přes internet.“

– recenze knihy *Láska naslepo*,
Cosmopolitan

Lauren Layneová

Láska z Manhattanu

aneb

Jak vyrobit gentlemana

Lauren Layneová

Láska
z Manhattanu

aneb

Jak vyrobit gentlemana

Přeložila Veronika Křemenová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Made in Manhattan © 2022 by Lauren Ledonne

Published by Gallery Books, New York, USA

Translation © Veronika Křemenová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-686-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-685-9 (pdf)

ISBN 978-80-7625-239-4 (print)

Jedna

Violet Victoria Townsendová si byla plně vědoma toho, že je učiněným ztělesněním *snobismu*.

Kdyby nějaký malíř dostal za úkol nakreslit rozmazlenou princeznu z Upper East Side, vybral by si ze všech možných adeptek jako předlohu právě Violet. Lesklé, vlnité vlasy? Splněno. Zručně nanesený, ale velmi nenápadný make-up? Splněno. Hezká, ale zase ne taková krasavice, aby se za ní každý otočil? *Jo*.

Nikdy neměla oprýskané nehty s roztřepenými konečky. Oblékala se do neutrálních barev a na krku vždy nosila jednoduchý náhrdelník z drobných perel, dokonale sladěný s oděvem. Dokonce i bydlíšť měla dokonale stereotypní. Od jedenácti let žila se svou babičkou na Madison Avenue.

Dělalo tohle všechno z Violet karikaturu? Možná. Ona si to ale moc dobře uvědomovala. Violet věděla, že ji spousta lidí srovnává se seriálovými či filmovými postavami, jako je Blair Waldorfová ze *Super drbny*, Charlotte Yorková ze *Sexu ve městě* nebo Holly Golightlyová ze *Snídaně u Tiffanyho*, a už dávno se s tím smířila.

Tak jo. Často *nosila* čelenku. Měla malého pejska, který se do kabelky nejen vejde, ale je také po jedné luxusní značce kabelek pojmenován – Coco jako Chanel. Letnila se někdy v přímořském letovisku Hamptons? Ano, rozhodně popisovala ten pobyt slovesem *letnit se*.

Ale Violet Townsendová byla také milá na lidi kolem sebe, brala ohledy na jejich city a ochotně jim věnovala svůj čas. Na večírky vždy nosila hostitelkám dokonalé dárky. A na snídaních, které tak ráda pořádala, podávala luxusní šampaňské a bohatý výběr jídla od prvotřídní slaniny po vegetariánské pokrmy.

Hodně se také angažovala v několika charitativních organizacích, každou středu odpoledne zadarmo doučovala studenty a rozhodně to nebyla žádná drbna, přestože z jakéhosi záhadného důvodu věděla o každém všechno.

Ne že by za to očekávala nějaké ocenění. Jenom si myslela, že když měla to štěstí, že se narodila do hodně bohaté rodiny, měla by si toho vážít a být k druhým vlídná a laskavá.

Proto Violet bez váhání odložila pravidelné setkání se *svou* nejlepší přítelkyní, když ji *babiččina* nejlepší přítelkyně požádala, aby za ní v úterý odpoledne přišla.

Edith Rhodesová byla velmi akurátní a osobitá dáma. Violet to moc dobře věděla, protože už od promoce byla její pravou rukou. Edith byla sice náročná a energická výkonná ředitelka, ne však primadona. Vždy si vše naplánovala do poslední minuty a zastávala názor, že *urgentní* znamená totéž co *špatně připravený*.

Jinými slovy, Edith nepatřila k lidem, kteří dělají povyk pro nic za nic. A tak pokud potřebovala Violet teď, znamenalo to *teď*. A také, že něco není v pořádku.

Toho slunečného a svěžího lednového odpoledne si to Violet vykračovala směrem k Edithinu domu na Park Avenue. Byla jako vždy dokonale upravená, protože jednou z hlavních věcí,

kteří ji Edith za ty roky naučila, bylo čelit nouzovým situacím s vhodnou rtěnkou a na vysokých podpatcích.

Violet měla na sobě vínové lodičky, šedé kalhoty, bílou halenku a samozřejmě perlový náhrdelník. Byl jejím typickým poznávacím znamením, přestože k němu přišla za poněkud smutných okolností.

Na to ale Violet nerada myslela.

„Dobré odpoledne, Alvine,“ řekla, když vešla do haly a usmála se na Edithina komorníka, údržbáře a věrného společníka.

Alvin sklouzl pohledem k jejím nohám, kolem nichž zpravidla vesele pobíhala Coco. „Ale kdepak je moje mladá dáma?“

„Doma. Spinká. Nesnáší zimu a neměla co na sebe,“ odpověděla Violet a zamrkala, přestože její jorkšířka opravdu měla hromadu oblečků v koši na prádlo.

Důkladně si Alvina prohlédla. „Jak se dnes máme?“

Jednou rukou jí vzal bundu a druhou se lehce poplácal po mírně vypouklém bříše. „Bolí mě žaludek, drahoušku. Asi mám vřed. Ale mohlo by to být mnohem horší,“ odpověděl jí s vážným výrazem ve tváři.

„Hm,“ zabručela soucitně Violet se šibalským výrazem. „To mě moc mrzí. Co tomu říkal doktor Howell?“

Alvin se na ni zamračil. Jeho výraz připomínal spíš šestiletého chlapce než šedesátiletého muže.

Violet trpělivě čekala.

Alvin se zachmuřil ještě víc a trochu zafuněl. „Jsem prý nadmutý,“ vysvětlil. „Ale doktor zjevně nebyl ve formě. Možná za ním za týden ještě zajdu, až se dá trochu dohromady.“

„Samozřejmě,“ odpověděla Violet. Ukázala mu na nohu. „A co palec?“

Minulý týden dospěl Alvin k závěru, že bolest v palci je ve skutečnosti gangréna a jediným řešením bude amputace, přestože

mu Edith připomněla, že si jen prst ukopl o příborník v jídelně.

Alvin, pohroužený do úvah o všech svých zdravotních potížích, zamrkal a tiše přiznal: „Jo. Palec už je lepší.“

„To je skvělé,“ usmála se Violet. „Jsem ráda, že jste si ho nakonec nemusel nechat uříznout.“

Alvin přimhouřil oči a varovně na ni zahrozil prstem. „Když jsi byla malá, tak sis ze mě takové šoufky nedělala.“

„Kdo si dělá šoufky?“ otázala se Violet nevinně, políbila ho na tvář a vykročila směrem k salónu. Alvin byl možná hypochondr, ale pořád to byl *její* hypochondr. „Je tam Edith?“

„Ano.“ Alvina zjevně opustily zbytky dobré nálady a ve tváři se mu opět usadilo znepokojení. Ne ovšem kvůli vředu/nadýmání.

Violet prudce otevřela dveře a vešla do místnosti.

Edith rychle zvedla hlavu. „Violet.“ Edith spíš vydechla, než promluvila. Violet se strachy sevřel žaludek. Nikdy v minulosti nezažila Edith otřesenou a stará dáma před ní teď působila velmi křehkým a zranitelným dojmem.

Edith zjevně vycítila Violetino rozrušení, protože se okamžitě narovнала.

„Kde je Coco?“ zeptala se Edith a zachmuřeně se rozhlédla po podlaze, kde hledala pobíhajícího pejska.

„Doma,“ odvětila Violet. Posadila se vedle Edith na pohovku, vzala ji za ruku a bez okolků se zeptala: „Co se děje?“

Edith polkla, zvedla druhou ruku a začala si nervózně pohrávat s náhrdelníkem. To Violet vyděsilo. Edith Rhodesová neměla ve zvyku si s něčím nervózně pohrávat.

Stará dáma pomalu a opatrně položila ruku zpátky do klína, jako by se snažila znovu získat kontrolu nad svým chováním. „Týká se to Adama.“

Violet jí soucitně stiskla dlaň. Adam, Edithin jediný syn, před pár měsíci zemřel. Tato ztráta pro ni byla samozřejmě velkou

ránou, ale Violet tušila, že Edith musela vědět, že Adama ztratila kvůli jeho závislosti a nezřízenému chování mnohem dříve, než se předávkoval vražednou směsí alkoholu a heroinu.

Proto ji Edithin současný zármutek zarážel. *Nejspíš opožděná reakce*, pomyslela si Violet, přestože Edith nepůsobila dojmem člověka, který by měl k něčemu takovému sklony. Vždy všechno řešila bezodkladně.

Edith polkla, odkašlala si, její zrak nervózně zabloudil do rohu místnosti a teprve potom znovu pohlédla na Violet. „Víš, že jsme s Bernardem doufali, že jednou předáme firmu Adamovi?“

Violet přikývla a usilovně se snažila nedat najevo svůj skeptický postoj týkající se možných důsledků *tohoto* rozhodnutí. Adam Rhodes, kterého Violet znala, by nebyl schopný převzít ani stánek s limonádou, natož konglomerát Rhodes International. Violet v téhle firmě sice nepracovala, ale několik let působila jako Edithina pravá ruka a osobní asistentka a naučila se toho o obchodování dost, aby věděla, že se v Rhodes International denně provádějí investice do nemovitostí v hodnotě milionů dolarů. To bylo jen sotva ideální zaměstnání pro muže, jehož prioritou bylo mít skříň ve své rohové pracovně dostatečně zásobenou oblíbeným bourbonem.

„O to horší byla pro nás jeho smrt,“ pokračovala Edith a polkla. „Měla jsem se s tím smířit už dávno, když si vezmu, jakou měl Adam povahu. A navíc byl jedináček a nikdy se neoženil...“

Violet znovu přikývla, tentokrát chápavě. Edith loni ztratila milovaného manžela a o pár měsíců později i syna. Protože i Violet přišla o celou rodinu, dobře věděla, jak to bolí a jaké to je nemít nikoho, o koho by se mohla opřít. „Co můžu udělat? Co potřebuješ?“

Edith na ni laskyplně upřela modré oči. „Vždycky ses ke mně chovala tak hezky.“

Violet nasadila lehce káravý výraz. „To říká žena, co mě pomáhala vychovat. Jsi v podstatě moje rodina. Řekni mi, co tě trápí. Něco s tím uděláme.“

Edith si přiložila ruce ke spánkům, jako by se už ani nesnažila předstírat, že je v pořádku. „Není žádným tajemstvím, že se za Adamem vždycky táhly problémy.“

Mírně řečeno. „Jistě.“

„No, když začal studovat na vysoké, udělal si jednou *hodně* divoké jarní prázdniny. Vydal se do... Cabo... Cancúnu... už nevím,“ odmlčela se Edith a mávla rukou. „Seznámil se tam s nějakou dívkou, však víš, jaký Adam byl. Vždycky měl rád ženské.“

Spoustu ženských, dodala v duchu Violet.

„A... ona tě ta ženská teď začala vydírat nebo co?“ zeptala se Violet a zoufale si přála, aby se Edith už konečně vymáčkla.

„Je mrtvá.“

Violet sebou trhla, protože to chladné prohlášení neproněs-la Edith, ale pronikavý mužský hlas za nimi.

Violet ztuhla a rozbušilo se jí srdce. Ohlédla se, aby zjistila, komu ten hlas patří.

Na druhé straně místnosti spatřila stát muže. Nechápala, jak je proboha možné, že si ho doposud nevšimla. Stál ve tmě, a tak Violet neviděla detaily jeho obličeje ani postavy, ale působil mohutně a lehce děsivě. Byl vysoký a *velmi* mužný. Uprostřed salonu zařízeného ve viktoriánském stylu to obzvláště vynikalo.

Ten muž navíc vypadal, jako by stál v nějakém salonu poprvé v životě. Měl na sobě vybledlé džíny, triko s dlouhým rukávem a ošoupané vysoké boty. Jedna věc byla naprosto jasná: nezapadl sem.

„Vypadněte,“ řekla Violet a ze všech sil se snažila zachovat klid. „Nevím, kdo jste, ale nemůžete si sem prostě jen tak přijít jako nějaký... nějaký...“

Muž vyzývavě nadzdvihl tmavé obočí. *Jako kdo?*

„Violet,“ promluvila Edith tiše.

Chtěla se na Edith podívat, ale nemohla se odtrhnout od zádumčivého pohledu toho cizince.

„Violet,“ pokračovala stará dáma o něco klidněji. „Ráda bych ti představila svého vnuka.“

Dvě

V místnosti se rozhostilo ohlušující ticho.

Vnuka!

Edith přece neměla vnuka. Adam byl jedináček, nikdy se neoženil a nikdy neměl děti...

Violet to začalo pomalu docházet. Z Edithina vyprávění vyplynulo, že se Adamovy „divoké“ jarní prázdniny neobešly bez následku...

A tím byl on. Muž na druhém konci místnosti nehnul ani brvou.

Violet rychle zamrkala. Snažila se zachovat klid, ale nedařilo se jí to. Až se sama vyděsila, když rychle a nepříliš zdvořile vyhrkla: „Jsi si jistá?“

„Tohle je Kain Rhodes,“ odpověděla Edith naprosto přesvědčivým tónem. „Adamův syn.“

„Stone,“ opravil ji mladík stroze.

Toto jediné, ostře pronesené slovo Violet zasáhlo jako šíp. Jeho hlas byl hrubý, hluboký, rozzlobený a... že by s jižanským přízvukem? Rozhodně to nebyl hlas, jaký byla zvyklá slyšet od mužů ze své společenské vrstvy.

„Stone?“ zopakovala Violet.

Mladíkovi poklesla brada. „Jmenuju se Kain Stone. Ne *Rhodes*.“ Poslední slovo vyšťekl, skoro jako by to byla nějaká nadávka.

Kain Stone.

Zopakovala si v duchu jeho příjmení a usoudila, že je výstižné. Mělo v sobě určitou příkrost, která se k jeho nositeli znamenitě hodila.

Edith tam nehnutě stála. Violet k ní instinktivně natáhla paži, aby jí dodala klidu. Edith na ni však ostře pohlédla a Violet ruku zase odtáhla, protože věděla, že stará dáma nerada dává najevo slabost.

Edith kývla směrem ke svému vnukovi. „Když Adam studoval na vysoké, měli s Kainovou matkou...“

„Zašukali si spolu,“ přerušil ji zruděně Kain.

Violet jeho odpověď zaskočila, ale Edith na něj jen vrhla chladný a nesouhlasný pohled. „Kain je plodem jejich *pouta*.“

Violet napůl pobaveně a napůl zděšeně stiskla rty. Rozdíl mezi babiččíným a vnukovým slovníkem hovořil za vše.

„Jak tě našel?“ zeptala se a snažila se předstírat, že ji Kainova přítomnost vůbec nevyvádí z míry.

Kain musel v jejím hlase zaznamenat skryté podezření, protože se ostře zasmál. „Myslíš si, že jsem podvodník, co?“

Ano, přesně to si myslela. Zvedla bradu a upřeně mu pohlédla do očí, aby mu to dala náležitě najevo.

Nebylo možné, aby v žilách toho neotesaného hrubiána kolovala krev Rhodesových. Adam Rhodes sice vymetal všemožné večírky, ale vždy na něm bylo na první pohled vidět, že má v sobě modrou krev. Představa, že by i v nejdivočejším období svého života zplodil takového... hulváta, se zdála být nemožná.

„Poslouchej, vévodkyně,“ spustil posměšně Kain a odtáhl se z výklenku, takže ukázal, jak velmi, *velmi* vysoký je. „To tady Její

Veličenstvo přišlo a našlo mě, takže si tu svou snobskou podezíravost laskavě strč do svojí malé sevřeně...“

„Má pravdu. Vyhledala jsem ho já, a ne naopak,“ přerušila ho rychle Edith.

„Proč jsi mi to neřekla?“ podivila se Violet a snažila se nedat najevo své rozhořčení. Brala Edith jako člena rodiny a myslela, že tento cit je oboustranný. Proboha, vždyť pár dní zpátky spolu strávily vánoční svátky a Nový rok.

A to nepočítala ty nekonečné hodiny, které spolu trávily v práci. Edith jako výkonná ředitelka Rhodes International a Violet jako její neoficiální asistentka. Edith tedy měla spoustu příležitostí informovat ji o něčem tak významném, ale...

Rozhodla se to neudělat.

Příchod vnuka do jejího života byl bezesporu nejvýznamnější událostí od skonu manžela a syna, a přesto se o ni s Violet z nějakého důvodu nepodělila.

Violet se zhluboka nadechla. Rozhodla se odložit smutek na jindy, ale přesto zněl její hlas dotčeně. „Jak dlouho to víš?“

„Dozvěděla jsem se to teprve po dni Děkuvzdání. Konečně jsem se donutila projít nějaké Adamovy věci. Našla jsem tam rodný list. Eva Stoneová byla matka, Adam byl uvedený jako otec. A chlapeček. Kain.“

Violet pocítila záblesk pobavení, který na chvíli zastínil ublíženost. Zakryla si ústa rukou a neúspěšně se snažila potlačit smích. „Adam a Eva spolu měli dítě... A pojmenovali ho Kain? Jako Kain a Ábel?“

„Ona,“ opravil ji muž hlubokým varovným tónem. „Pojmenovala mě moje matka. Adam s tím měl hovno společného.“

„Dobře,“ odvětila Violet a otočila se k němu. „Takže tvoje matka tě pojmenovala po vrahovi ze Starého zákona, který spáchal bratrovraždu?“ zeptala se nevěřičně.

Kain na ni místo odpovědi jen upřeně hleděl.

„Bratrovražda znamená, že zabiješ svého...“

„Já vím, co to znamená,“ odsekl. „A nemám bratra, mrtvého ani živého.“

„Ale máš babičku,“ podotkla Edith a tím ukončila jejich hádku. „A tak jsi jediným dědicem Rhodes International.“

Violet si zakládala na tom, jak dobře umí skrývat emoce. Ale i pečlivě natrénované sebeovládání má své hranice, a tak vyhrkla: „*Edith!* To nemůžeš myslet vážně! Ty chceš předat firmu?“

Podařilo se jí spolknout alespoň nedůvěřivé „jemu?“.

Jen taktak.

„Je to můj vnuk,“ dodala Edith na vysvětlenou, jako by si tuto skutečnost musela neustále připomínat. „Firmu vždycky řídil někdo z rodiny Rhodesových. A Bernard si před smrtí přál, aby to tak zůstalo.“

„Ale Bernard nemohl vědět, že Adam zemře tak mladý, nebo že jeho jediný syn...“

Violet váhavě pohlédla na Kaina a ten přimhouřil oči.

Edith prosebně zírала na Violet a doufala, že ji pochopí. „Kain je rodina.“

„Rodina,“ zopakoval mladík posměšně. „Nevím, jak to chodí v téhle betonové hrůze, které říkáš město, ani v tomhle muzeu, kterému říkáš domov, ale tam, odkud pocházím já, *rodina* znamená třicet let předstírat, že někdo z jejich členů neexistuje.“

„Mohl bys už kvůli tomu konečně přestat skuhrat?“ vyjela Edith podrážděně, zatímco se Violet snažila potlačit úsměv. „Říkám ti to naposledy: O tvé existenci jsem se dozvěděla teprve nedávno a začala jsem tě hledat okamžitě.“

„Tím myslíš, že jsi vypsala šek a poslala někoho do Louisiany, aby mě tam našel,“ odfrkl uštěpačně Kain.

Louisiana. To vysvětlovalo jeho přízvuk.

Edith spráskla ruce a prosebně na něho pohlédla. Takový výraz ve tváři u ní Violet nikdy předtím neviděla. „Kaine, prosím tě. Byla jsem skeptická. Nevěřila jsem, že by přede mnou Adam tajil existenci mého jediného vnuka...“

„Vypadá to, že můj drahej fotřík byl pěkněj kretén,“ zavrčel Kain.

„Jaký otec, takový syn,“ zašeptala Violet.

Edith už neměla tak dobrý sluch jako dříve, a tak Violetinu poznámku přeslechla.

Zato Kain nikoli.

Podíval se na Violet očima potemnělýma zlostí, než se obrátil zpátky na babičku: „Říkal jsem ti, že s tímhle nechci mít nic společného.“

„A přesto jsi tady,“ opáčila Edith ostře.

Zkřížil ruce na prsou a zamračil se. „Neříkám, že fráze *firma o hodnotě miliardy dolarů* nezbudila mou zvědavost. Ale nepatřím sem.“

„Ne, to nepatříš,“ souhlasila Edith. „A proto jsem pozvala Violet.“

Když Violet uslyšela své jméno, trhla sebou. Domnívala se, že ji Edith zavolala, aby jí byla morální oporou. Když ale v její tváři spatřila sverepý, přemýšlivý výraz, pochopila, že jde do tuhého.

„Už delší dobu jsem definitivně rozhodnutá, že koncem letošního roku půjdu do důchodu,“ začala Edith. „Představenstvo hledá někoho, kdo by mě nahradil. Už jsem se smířila s tím, že předám otěže někomu, kdo není členem rodiny Rhodesových, ale pokud bych nemusela...“

Naděje v Edithině hlase drásala Violetino srdce.

„Můžu ho naučit vést firmu,“ pokračovala Edith s téměř holčičím nadšením. „Bude to tvrdý oříšek, ale mohlo by to vyjít. Klukovi to pálí.“

Violet zacukaly koutky úst, když vysoký rozzlobený muž tiše zavrčel při slově *kluk*.

„Musí se ale naučit lepším způsobům,“ pokračovala Edith o trochu tišším hlasem. „Aby se mohl pohybovat nejen v obchodním světě, kam ho mohu uvést já, ale i mezi lidmi příslušné společenské vrstvy – *tvé* společenské vrstvy.“

„Tak to prr,“ přerušil ji rozzlobeně Kain. „Nestojím o to dostat se mezi lidi, jako je tady vévodkyně a podobný barbíny. Spíš než jako opravdová ženská vypadá jako ženská na jedny hnusný broži, co zdělila moje máma po babičce – *mojí pravý* babičce.“

Violet se rozzlobeně naježila. Jedna věc byla urážet ji samotnou. Ale on se svými zlými slovy záměrně snažil ranit Edith, a to nehodlala trpět.

„Dobře, tak se klidně seber a zmiz si zpátky do Louisiany,“ vybuchla. „Protože já tě ujišťuji, že *ženská jako z hnusné brože* a její barbíny nestojí o nikoho v roztrhaných džínách a s culíkem.“

„Violet,“ ozvala se Edith prosebným hlasem a Violet na ni opatrně pohlédla. „Prosím tě. Pomoz mu zapadnout.“

Violet i Kain se zasmáli – Kain o něco tišeji, ale stejně nedůvěřivě.

„To nemůžeš myslet vážně,“ trvala na svém Violet, zatímco Kain jen zavrčel: „Proboha, jen to ne.“

Edith se na ně zamračila jako na vzpurné děti. „Je to logický plán. Nikdo nezná nepsaná pravidla života na Manhattanu tak dobře jako Violet.“

Violet sebou trhla. Věděla, že to Edith myslí jako komplikment, ale na kratičký okamžik se jí sevřelo srdce při pomýšlení, že to vystihuje *celou její osobnost*. Jako by byla jen sbírkou pravidel. Pravidel, která nikdy nezpochybovala a která vždy dodržovala. Jako vzor uhlazeného chování, řešení problémů a všeho, co od ní ostatní potřebovali.